

เพชรสีเพลิง

บทที่ 33

เสียงที่ดังมาจากโทรศัพท์ทำให้ปณรสีหัวใจกระตุกวาทังๆ ที่แผ่รอมานาน คำพูดที่ตั้งใจจะตอบรับถูกกลืนหาย รู้สึกเต็มตื่นจนพูดออกมาไม่ได้

อีกฝ่ายหนึ่งก็เงยบไปคล้ายเข้าใจความรู้สึกของเธอ เป็นครูเสียงทุ้มจึงดึงนุ่มคล้ายปลอบ

“คุณเป็นอย่างไรบ้าง”

ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการถามไถ่ตอบรับที่เป็นทางการ เธอพูดว่า “ฉันสบายดีค่ะ ขอบคุณ แล้วคุณล่ะคะ”

“ผมสบายดี... ผม... ดีใจที่เห็นคุณมีความสุข...”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันมีความสุข” เสียงถามสะท้อนใจ เธอกล้ากสั้นก่อนแข็งที่ติดขัดล่าค่ออย่างยากลำบาก

“ถึงอย่างไรผมก็หวังว่าคุณจะมีความสุข”

“ขอบคุณค่ะ”

“แล้ว... เราจะยังได้พบกันอีกไหม...”

“ทำไมถึงจะต้องพบกันอีกคะ”

ชายหนุ่มเดาออกว่าเหตุผลเล่าเรื่องของเขาแล้ว เขาโล่งใจที่ไม่ต้องเป็นฝ่ายบอกเธอ น้ำเสียงถามอ่อน เว้าวอน

“จำเป็นจะต้องตัดญาติขาดมิตรด้วยหรือ ถึงอย่างไรเราก็ยังเป็นเพื่อนกันได้นะคะ”

ประกายน้ำตาหญิงสาววาววาบ เธอรีบปาดทิ้งก่อนที่ใครจะเปิดประตูห้องทำงานเข้ามาพบเห็น คุณสัมคนเก่งไม่เคยร้องไห้มาก่อนเลย เสียงตอบถูกผืนให้ฟ้งคล้ายเข้มแข็ง

“คะ ยังไงก็ได้ แล้วแต่คุณ”

“แล้วจะพบกันเมื่อไหร่ดีครับ”

หญิงสาวแข็งใจตอบว่า “ตอนนี้ฉันงานยุ่งมากคะ”

อีกฝ่ายผิดหวังไม่แพ้กัน “ถ้าอย่างนั้น... วางเมื่อไหร่ก็โทรมานะครับ ผมจะรอ...”

เธอกล้ากสั้นก่อนแข็งๆ ในล่าค่ออย่างยากลำบาก เสียงอ่อนวิงวอนโยกคลอนหัวใจให้ยิ่งเจ็บปวด

“สัญญาได้ไหมว่าจะโทร... นะครับ... ผมขอร้อง...”

“สวัสดีค่ะ”

เธอแข็งใจตัดบทวางโทรศัพท์แต่น้ำตากลับไหลพราก เธอปิดหน้าร้องไห้อย่างสุดกลั่น เผด็จมีครบครันแล้ว ถ้าเธอรู้แต่แรกคงไม่ปล่อยกายปล่อยใจเพริดเตลิต จนหลงรักชายหนุ่มผู้เป็นลูกของศัตรูทางการค้าของบิดาจนถอนตัวไม่ขึ้นเช่นนี้

ชิปไตยเรียกประชุมพนักงานของบริษัทเสมอและปณรสีก็จะนั่งอยู่ด้วยไม่ว่าจะเป็นการประชุมในระดับใด เป็นความตั้งใจที่ชายวัยกลางคนจะหล่อหลอมลูกสาวคนโปรดให้เป็นผู้นำที่เข้มแข็งและเป็นตัวแทนเขาในอนาคต

ปณรสีมองบิดาอย่างรู้สึกผิด พ่อจะรู้สึกอย่างไรหากรู้ว่าไม่เพียงแต่เธอจะอ่อนแอ หากยังพ่ายแพ้แก่คนที่เป็นลูกของศัตรูอย่างยับเยิน

“มันเขี้ยวมาเราก็ต้องเขี้ยวไป”

ชายสูงวัยระบายคำพูดและอารมณ์ซึ่งคุกรุ่นแล้วรุนแรงขึ้นทุกทีที่พูดถึงฝ่ายตรงข้ามต่อหน้าพนักงานในฝ่ายขายของเขา การห้าห้าของการแข่งขันที่รุนแรงขึ้นทุกวันสร้างทั้งความเสียหายและความโกรธแค้นแก่ทั้งสองฝ่าย ยิ่งเชวงค่อยุงงหนุหลัง ชิปไตยที่เคยฉลาดขาวไม่ชอบเผชิญหน้าใครตรงๆ ก็กลับแกร่งกล้าก้าวร้าวขึ้น

“อย่ายอมให้มันกัดเราข้างเดียว ตาต่อตาฟันต่อฟัน มันชัตเราครั้งหนึ่ง เราต้องชัตตอบกลับไปสองครั้ง”

ปณรสีลดสายตาลงมองพื้นโต๊ะ สีหน้าสลดที่เปลอแสดงออกมาให้บิดาสังเกตในระยะหลังๆ นี้ทำให้เขาของใจไม่น้อย

เมื่ออยู่กับตามลำพังเขาถามเธอว่า

“สัมผัสทางเหนียวๆ ไม่สบายหรือเปล่าลูก”

“เปล่าค่ะพ่อ สัมแค่เป็นห่วงงานเท่านั้น”

ชายสูงวัยมองลูกสาวอย่างเพ่งพิศ “หลังๆ นี่สัมผัสชืดๆ เชียวๆ นะลูก ได้ไปให้หมอตตรวจร่างกายบ้างหรือเปล่า”

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ สัมสบายดี”

“แต่พ่อว่าลูกไม่ควรประมาทนะ ว่างๆ ก็ไปตรวจสุขภาพบ้าง ถ้าเป็นอะไรจะได้รักษาแต่เนิ่นๆ”

พอถูกคาดคั้นหญิงสาวก็เลยต้องรับคำ

ป๋นรู้ตัวว่าน้ำหนักตัวเธอลดลงและผิวพรรณก็ชืดเชียวอย่างผิดตา จิตใจที่หดหู่ทำให้รอยยิ้มและประกายตาหม่นหมอง เธอ มองไม่เห็นแพทย์คนไหนจะเยียวยาเธอได้

เธอแว่วเสียงแว่ววอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยิ่งรบกวนจิตใจที่ร่ำร้องโหยหา... ว่างเมื่อไหร่โทรมานะครับ สัญญาได้ไหม... ผมขอร้อง...

หญิงสาวหิบบโทรศัพท์หลายครั้งแต่แล้วก็หยุดตัวเองไว้ จะอย่างไรเรื่องของเธอและเขาก็ไม่มีทางจะเป็นไปได้ มันไม่คุ้มกันเลยที่จะแลกความเชื่อถือที่พ่อมีต่อเธอกับผู้ชายที่เป็นลูกของศัตรู ซ้ำยังมีลูกเมียแล้ว

ป๋นรีต่อโทรศัพท์ถึงธนูส หวังว่าเพื่อนชายคนใหม่จะช่วยให้เธอลืมเผด็จได้.....

วันที่โยธินเดินทางเป็นวันที่ผู้หญิงสองคนเศร้าที่สุด คนหนึ่งคือ ชวนคะนึ่ง ส่วนอีกคนหนึ่งคือพรรณราย

เพราะท่าที่ห่างเหินไม่มีใครสนอกสนใจของภัสสรในระยะหลังๆ นี้ ทำให้โยธินต้องรักษาท่าทีด้วยการหันไปคบหาเพื่อนกลุ่มเดิมๆ ของเขาทั้งที่ไม่วายนึกถึงเธอเสมอ แม้ถูกแหวดล้อมด้วยเพื่อนฝูงและหญิงสาวที่พร้อมจะพลิกกายพลีใจให้ ชายหนุ่มก็ยังอดนึกถึงไบหน้าใสๆ ของคนแสนงอนที่เคยใกล้ชิดต่อปากต่อคำด้วยไม่ได้

ชายหนุ่มนึกเสียดายช่วงเวลาในยามที่เธอเปิดหัวใจให้ ตอนนั้นหากเขาไม่เอาแต่สนุกสนานแพรวพราวกับผู้หญิงทุกคนที่ขวางหน้า ตอนนี้น่าจะมีเธออยู่ข้างๆ

นับแต่เกิดเรื่องที่ทำให้เด็กหนุ่มหน้าซื่อเพื่อนรักของภัสสรตายจากไป ความลึกลับเอาแต่รักสนุกของโยธินก็หายวับ การมีภัสสรอยู่ข้างๆ ช่วยให้เขาสบายใจขึ้น แต่เธอกลับเป็นฝ่ายเปลี่ยนแปลงถอยห่าง ชายหนุ่มเข้าใจว่าความบาดหมางเกิดจากความสนิทสนมที่เขาเคยมีต่อพรรณรายจนเกินขอบเขต นับตั้งแต่ภัสสรเห็นพรรณรายบังเอิญล้มหัวเราะหัวใคร่อยู่ในอ้อมแขนเขาในคืนนั้น เธอก็เริ่มแสดงอาการหมองเมิน ยิ่งนานวันโยธินก็ยิ่งซึมซับว่าภัสสรไม่ใช่แค่แกล้งงอนให้เขาใจ เพราะไม่ว่าเขาจะเอาใจอย่างไร ก็ดึงหัวใจเธอกลับมาไม่ได้

เธอไม่ต้องการเขาจริงๆ

ตลอดช่วงเวลาก่อนการเดินทาง มีแต่ชวนคะนึ่งที่ดูแลเอาใจใส่พรรณรายนั้นโทรศัพท์มาหาชวนให้เขามาทานข้าวที่บ้าน ชายหนุ่มเข้าใจว่าจะพบภัสสรแต่ก็เปล่า มีแต่ตัวเธอคนชวนเพียงคนเดียวเท่านั้น

ริบไต่ยบังเอิญกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านก่อนจะออกไปสังสรรค์ต่อข้างนอกขมวดคิ้วถามว่า

“แล้วภัสสรไปไหน”

พรรณรายรีบป้อนเรื่องพูดว่า

“น้องสรกำลังมาค่ะ ประเดี๋ยวก็ถึง”

แต่ครั้งชายเจ้าของบ้านบอกเลิกนัดเพื่อที่จะอยู่เป็นเพื่อน เขากลับพบท่าทีผิดหวังของพรรณราย หากเขาสัมผัสหยอกเย้าเธอต่อหน้าชายหนุ่ม เธอจะเบี่ยงกายหนีแล้วหลบเกลื่อนด้วยการลุกเดินไปทำนั่นทำนี่เสียที่อื่น

ความระแวงที่มีเค้ามานานเริ่มก่อตัว ริบไต่ยแอบหงุดหงิด

ขุนซ่อง พอลูกสาวปรากฏตัวเขาจึงอารมณ์เสียมากกว่าที่ควร
 “ไปไหนมา นัดกันยังไงถึงปล่อยให้พี่เขามา นั่งคอยเก้อตั้งนาน”

ภัสสรหน้าเจื่อน รู้สึกผิดอยู่แล้วที่ตัดปัญหาด้วยการไม่ยอมรับโทรศัพท์ต่างๆ ที่ใกล้วันเดินทางของโยธินเข้ามาทุกที บางครั้งเธอปิดเครื่องเสียเฉยๆ แล้วอ้างว่าไม่มีแบตเตอรี่ ใครจะว่าอะไรก็ช่างขอเพียงเธอได้อยู่กับ สหส โดยไม่ถูกรบกวนก็พอ

“สรไปตีหนังสือกับเพื่อน ขากลับรถติดมากคะ”

“ไปตีวิกันถึงไหน” ธิปไตยขมวดคิ้วถาม

“บ้านเพื่อนอยู่ที่ฝั่งธนฯ ค่ะ”

“ตอนเย็นๆ ค่าๆ รถติดออกคะ” พรรณรายช่วยแก้ตัวให้

โยธินมองขมึนๆ อ่านออกกว่าภัสสรซ่อนบางอย่างไว้ แต่เขาไม่อาจรบเร้าซักไซ้ ชายหนุ่มเคยถามว่า “สรชอบใครอยู่หรือ” คำตอบก็คือ “เปล่าคะ พี่โยจะเหมาะให้สรชอบใครกัน”

บางทีเธออาจจะยังเด็กเกินไปที่จะจริงจังกับเรื่องของความรักก็เป็นได้ โยธินคิดว่าเขาคงจะปล่อยให้เธอเป็นอิสระอีกสักพักหนึ่ง

ถึงอย่างไรเธอก็เป็นคนเดียวที่เขาอยากให้ไปส่งที่สนามบินเมื่อเอ่ยปาก “สรไปสนามบินกับพี่นะ” หญิงสาวนึกถึงชวนคะนึ่งซึ่งน่าจะมาส่งด้วยแล้วก็ได้แต่อ้าอึ้ง

“ใครจะมากันบ้างคะ”

“พี่ก็ไม่รู้ แต่พอกับอาสร้อยคงไม่มา ทุกคนชินกับการเดินทางแล้ว”

“แล้วพี่คะนึ่งล่ะคะ”

“ไม่รู้ซี”

พรรณรายรีบรับอาสาว่า “พรรณขั้รถให้ก็ได้เนคะ”

ธิปไตยขัดด้วยน้ำเสียงปรา่แม้จะพยายามฝืนหัวเราะ

“คุณจะไปทำไมจะ พรรณ ปล่อยให้หนุ่มสาวเขาไปกันสองคนเถอะ อีกตั้งสามเดือนกว่าจะพบกัน ให้เขามีโอกาสล่าลากันดีกว่า”

พรรณรายหน้าเจื่อน โยธินได้แต่ยิ้มขมึนขณะที่ภัสสรไม่กล้าแสดงความคิดเห็นต่อหน้าบิดา

เธอรู้ว่าธิปไตยอารมณ์เสีย แต่ไม่รู้ว่าสาเหตุนั้นไม่ใช่ตัวเธอ แต่เป็นเพราะท่าทีของหญิงสาวที่เขารู้สึกว่าที่แสดงออกต่อชายหนุ่มผู้เป็นลูกชายคนเดียวของคนที่เขารักนับถือต่างหาก

เพราะกรุ่นอารมณ์หงุดหงิดเรื่องพรรณรายเป็นทุนอยู่ก่อนแล้วพอเขวงซึ่งบังเอิญอ่านพบข่าวสังคมที่พาดพิงถึงปภัณสีโทรศัพท์มาบอก ธิปไตยก็คิดว่าหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเปิดหาจนพบ แล้วขุนเคื่องจนถึงกับระเบิดอารมณ์ออกมา

“....คุณควงคนใหม่ของ ธนุส ทรงสุรัตน์ บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนของพลตำรวจโทสุธี ทรงสุรัตน์ คือสาวสวยนักธุรกิจซึ่งหักอกหนุ่มๆ มาแล้วมากต่อมาก เห็นที่คราวนี้ “คุณส้ม” ปภัณสี... จะตัดสินใจจริงจัง เพราะมีคนเห็นควงคู่หวานแห้วด้วยกันหลายครั้งแล้ว...”

ร่างใหญ่ผลึกประตูห้องทำงานของลูกสาว โยธินหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะ “นี่มันอะไรกัน”

ปภัณสีมองอย่างงุนงง “อะไรคะพ่อ”

“ก็เราควงกับใครจนถูกเอามาเป็นข่าวนี้ไง... ให้มันได้อย่างนี้ซิทำไมเราถึงคบคนไม่เลือกเลย... โอ๊ย... ฉันทำเวรกรรมอะไรไว้หนักหนาทำไมถึงหนีมันไม่พ้น...”

หญิงสาวใจหายวูบ พ่อรู้เรื่องเธอกับเผด็จแล้วหรือ!

“พ่อคะ... เรื่องนี้ส้มอธิบายได้...”

โยธินหน้าบวมเพราะวัยและความสมบูรณ์ของอีกฝ่ายถูกย้อมจนแดงเข้มด้วยความโกรธ “ฉันไม่ต้องการคำอธิบาย ฉันต้องการให้เราเลิกคบกับมัน เข้าใจไหม”

เธอหลบตามองพื้น เสียงตอบรับแทบขาดหาย

“เข้าใจคะพ่อ ส้มเองก็ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่พบกับเขาอีก”

ชิปไต่ยีนนิ่ง ไบหน้ากริ้ววกระต่าง รู้สึกเหมือนมีก้อนแข็ง
วิ่งมาจากที่หน้าอก ความรักความแค้นในหนหลังวิ่งขึ้นมาเป็นริ้ว
บั้นรสีมองบิดาไม่เต็มตา ภาพที่เห็นทำให้เธอใจเสีย

“สัมผัสว่าสัมผัส สัมขอโทษค่ะพ่อ”

ชายสูงวัยนึกได้ หยุดมองหน้าลูกสาวอย่างพิศวง

“ทำไม... เราทำได้ยังไง...”

บั้นรสีพูดไม่เต็มเสียง “พ่อคะ ที่แรกสัมผัสแต่ตั้งใจจะสนิทสนม
กับคุณเผด็จเพื่อฟังเรื่องของคุณเขาเท่านั้น... สัมไม่คิดว่ามันจะ... จะ
เลยเถิดไปอย่างนั้น...”

“เผด็จ... นี่เรากำลังพูดถึงใคร...”

หญิงสาวนิ่งมองบิดาอย่างแปลกใจ ประกายตาสับสน “พ่อ
ไม่รู้จักคุณเผด็จหรือคะ”

“ใครคือเผด็จ...”

“คือ... เขาเป็น...” เธอคิดหาคำตอบอย่างวุ่นวายใจ ที่สุดก็
ตัดสินใจบ้ายเบียง “เป็นคนที่เพื่อนสัมผัสแนะนำให้รู้จักคะ...”

“ฉันกำลังพูดถึงเจ้าผู้ชายคนนี่” ชิปไต่ยกระซอกหนังสือพิมพ์
ให้แผ่ออกตรงหน้าลูกสาว จิมนี้มีมืออวบอูมลงตรงข่าวที่ต้องใจ

บั้นรสีมองตาม ธนุส ทรงสุรัตน์...

แต่ว่า... ทำไมกันล่ะ...

“ทำไมคะพ่อ”

“เราไม่ต้องมาถาม แค่เลิกคบกับมันก็พอแล้ว...”

หญิงสาวยิ่งสงสัย “เหตุผลคืออะไรคะ”

ไม่มีคำตอบ ร่างสูงใหญ่แสดงอาการฮึดฮัด ขยับจะพูดแต่
แล้วถ้อยคำก็ถูกกลืนหาย

เขาผลึกประตูออกไปโดยไม่ให้คำตอบ...

ความสงสัยทำให้บั้นรสีอดไม่ได้ที่จะถามธนุส

“คุณรู้จักคุณพ่อของสัมผัสมาก่อนหรือเปล่าคะ”

“ไม่เคยรู้จักเลยครับ”

“แปลกจังเลย ทำไมพ่อถึงไม่พอใจที่เราคบกัน” เธอรำพึง
แล้วก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

ชายหนุ่มคาดเดาว่า “หรือว่าผู้ใหญ่จะไม่ถูกกัน พ่อผม
เป็นตำรวจ สมัยยังหนุ่มก็ทำงานเต็มที่ไม่ว่าใคร ไม่รู้ว่าเคยทำ
อะไรให้พ่อคุณสัมผัสเสียหายหรือเปล่า”

บั้นรสีตั้งท่าจะถามบิดาแต่ท่าที่ปิดกั้นของเขาทำให้เธอขยาด

วันต่อมาธนุสก็โทรศัพท์มาหา “ผมรู้แล้วว่าทำไมพ่อคุณสัมผัส
ปัญหากับผม”

“ทำไมคะ”

“ผมถามพ่อ พ่อผมบอกว่าเคยสนิทกับครอบครัวของคุณ
สัมผัสมาก่อน”

“หรือคะ เอ แล้วมันยังไงกัน หรือว่าจะมีเรื่องบาดหมางที่
ยังเคลียกันไม่ได้”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ เออ ท่านถามด้วยว่า คุณสัมผัส
มีน้องสาวไหม”

“คะ สัมก็มีภัสสรไงคะ”

“พ่อผมถามหาภัสสร ท่านบอกว่าอยากเห็น”

บั้นรสียิ่งงงกว่าเดิม “แล้วท่านไม่อยากจะสัมผัสหรือคะ”

“ก็อยากครับ ท่านให้ผมชวนคุณสัมผัสมาบ้าน บอกให้พา
น้องสาวมาด้วย”

บั้นรสียิ่งงงหนักขึ้น “ทำไมล่ะคะ”

“ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกัน พ่อยิ้มซึ้งๆ ไม่ยอมพูดอะไรทั้งนั้น”

เป็นคำบอกเล่าของอีกฝ่าย.....